

สารของสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2

ในโอกาสเฉลิมฉลองวันสันติสากล

1 มกราคม 2005 / 2548

จงอย่าให้ความชั่วชนะ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

1. ในวาระเริ่มต้นปีใหม่ ข้าพเจ้าขอส่งสารมาอีกครั้งหนึ่งยังผู้นำประเทศและมนุษยชายหญิงผู้มีน้ำใจดีทั้งหลาย ผู้เห็นความจำเป็นในการสร้างสันติภาพขึ้นในโลก สำหรับคำขวัญวันสันติสากลประจำปี 2005 นี้ ข้าพเจ้าได้เลือกคำสอนของนักบุญเปาโล ในจดหมายถึงชาวโรมัน ที่ว่า "จงอย่าให้ความชั่วชนะ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี" (รม 12:21) ความชั่วไม่สามารถเอาชนะความชั่วได้ ถ้าเราเลือกหนทางนี้ แทนที่จะเอาชนะความชั่ว เรากลับจะต้องพ่ายแพ้แก่ความชั่ว

อัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ ได้สั่งสอนลัทธิธรรมพื้นฐานว่า สันติภาพเป็นผลพวงของการต่อสู้ที่ยาวนานและเข้มข้น ซึ่งจะได้รับชัยชนะก็ต่อเมื่อความชั่วร้ายพ่ายแพ้ความดี ถ้าเราพิจารณาถึงภาพอันน่าเศร้าของความขัดแย้งรุนแรงถึงชีวิตในส่วต่างๆ ของโลก ตลอดจนความทุกข์ทรมานและความอยุติธรรมที่ไม่มีการบอกเล่าอันเป็นผลของความขัดแย้งดังกล่าว เราก็จะพบว่ามีทางเลือกทางเดียวที่สร้างสรรค์อย่างแท้จริง ซึ่งนักบุญเปาโลได้เสนอไว้ คือ จงหลีกเลี่ยงความชั่วร้าย และยึดมั่นแต่ในความดี (เทียบ รม 12:9)

สันติภาพเป็นความดีที่จะต้องส่งเสริมด้วยความดี เป็นความดีสำหรับแต่ละบุคคล ครอบครัว ประเทศชาติ และมนุษยชาติทั้งมวลกระนั้นก็ตาม สันติภาพจะต้องได้รับการทะนุบำรุงและส่งเสริมด้วยการตัดสินใจและการปฏิบัติที่ได้รับแรงบันดาลใจจากความดี เราสามารถชื่นชมลัทธิธรรมที่ลึกซึ้งซึ่งตามคำกล่าวอีกประการหนึ่งของนักบุญเปาโลที่ว่า "อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว" (รม 12:17) หนทางหนึ่งที่จะก้าวให้พ้นจากวงจรชั่วร้ายของการตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว คือการยอมรับคำสอนของนักบุญเปาโลที่ว่า "อย่ายอมให้ความชั่วชนะ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี" (รม 12:21)

ความชั่ว ความดี และความรัก

2. นับแต่เริ่มต้น มนุษยชาติรู้จักโศกนาฏกรรมของความชั่วร้าย และได้ตื่นรนค้นหารากเหง้าและพยายามอธิบายสาเหตุของมัน ความชั่วมิใช่พลังที่ไม่เกี่ยวข้องกับมนุษยที่ดำเนินอยู่ในโลก หากแต่เป็นผลของเสรีภาพของมนุษย์ เสรีภาพซึ่งทำให้มนุษย์ต่างจากสิ่งสร้างอื่นๆ ในโลก

และปรากฏอยู่ในหัวใจของเรื่องราวของความชั่ว ความชั่วร้ายมักจะมีชื่อและโฉมหน้า ชื่อและโฉมหน้าของมนุษย์ผู้ชายและผู้หญิงที่เลือกเองอย่างเสรี พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์สอนว่าในยุคเริ่มต้นของประวัติศาสตร์ อาดัมและอีวาถูกขับไล่จากสวนเอเดน และอาเบลถูกคาอินผู้เป็นพี่ชายสังหาร (เทียบ ปฐก 3-4) เรื่องราวเหล่านี้ถือเป็นการเลือกที่ผิดๆ ของมนุษย์เป็นครั้งแรก ซึ่งกระทำสืบทอดกันมาอีกนับจำนวนไม่ถ้วนตลอดหลายศตวรรษ ที่ผ่านมาจากเลือกดังกล่าว แต่ละทางเลือกก็มีมิติทางศีลธรรมอย่างแท้จริง ซึ่งส่งผลต่อความรับผิดชอบของแต่ละคน และสัมพันธ์ภาพพื้นฐานของมนุษย์แต่ละคนกับพระเจ้า กับมนุษย์ผู้อื่นและกับสิ่งสร้างทั้งหมด

ในระดับที่ลึกที่สุด ความชั่วร้าย คือการปฏิเสธเสียงเรียกร้องของความรักอย่างน่าเศร้า สลด [1] ในทางตรงกันข้าม ความดีทางศีลธรรมเกิดจากรัก และเผยแสดงตัวเองในความรักและมุ่งสู่ความรัก คริสตชนเข้าใจสิ่งเหล่านี้ชัดเจนเป็นพิเศษ เพราะรู้ว่าการเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสตเจ้าซึ่งเป็นธรรมล้ำลึก ทำให้พวกเขามีความสัมพันธ์เป็นพิเศษไม่เพียงแต่กับพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังมีความสัมพันธ์กับพี่น้องชายหญิงของตนด้วย เหตุผลลึกซึ้งของความรักแบบคริสต์ ซึ่งพระวรสารกล่าวถึงว่าเป็นบ่อเกิดของความดีทางศีลธรรม นำไปสู่ความรักแม้กระทั่งศัตรูของตนด้วย “หากศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารแก่เขา หากเขากระหาย จงให้เขาได้ดื่ม” (รม 12:20)

“หลัก” แห่งกฎศีลธรรมสากล

3. หากเรามองดูสถานการณ์ในโลกปัจจุบัน เราก็หนีไม่พ้นที่จะพบเห็นการแพร่กระจายของ*ความชั่วร้าย*ในรูปแบบต่างๆ ทางสังคมและการเมือง เริ่มจากสังคมที่ไร้ระเบียบไปจนถึงความสับสนอลหม่าน และสงครามจากความอยุติธรรมถึงการกระทำที่รุนแรงและการสังหาร เพื่อค้นพบหนทางระหว่างข้อเรียกร้องที่ขัดแย้งกันของความดี และความชั่วร้าย ครอบคลุมมนุษยชาติมีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะรักษาและยกย่อง*มรดกร่วมคุณค่าทางศีลธรรม*ที่ได้รับจากพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ นักบุญเปาโลจึงสนับสนุนทุกคนที่มุ่งมั่นเอาชนะความชั่วด้วยความดี ให้ส่งเสริมความใจกว้างและสันติภาพด้วยทัศนคติที่สูงส่งและด้วยความไม่เห็นแก่ตัว (เทียบ รม 12:17-21)

สิบปีก่อน เมื่อข้าพเจ้ากล่าวคำปราศรัยต่อสมัชชาแห่งสหประชาชาติ ในเรื่องความจำเป็นที่จะต้องมุ่งมั่นสร้างสันติภาพนั้น ข้าพเจ้าได้อ้างถึง “หลัก” ของ*กฎศีลธรรมสากล* [2] ซึ่งพระศาสนจักรเรียกร้องในเรื่องนี้หลายครั้ง ด้วยแรงบันดาลใจให้เกิดคุณค่าและหลักการร่วม กฎนี้รวมมนุษยชาติให้เป็นหนึ่งเดียวกัน แม้ว่าจะมีวัฒนธรรมต่างก็ตาม และกฎนี้ไม่มีการเปลี่ยนแปลงแต่

อย่างไร " กฎนี้ดำรงอยู่ได้ความคิดและขนบธรรมเนียม และสนับสนุนให้เกิดความก้าวหน้า... แม้เมื่อถูกปฏิเสธหลักการ แต่กฎนี้ก็มิอาจถูกทำลาย หรือถูกขจัดออกจากหัวใจของมนุษย์ได้ กฎนี้จะหวนกลับมาเสมอในชีวิตของแต่ละบุคคลและชีวิตทางสังคม" [3]

4. *หลักร่วมของกฎศีลธรรมนี้* เรียกร้องให้มีความมุ่งมั่นและความรับผิดชอบมากยิ่งขึ้น ในการให้หลักประกันว่าชีวิตของมนุษย์แต่ละคนและของประชาชาติจะได้รับการเคารพและพัฒนา ให้เจริญก้าวหน้า ตามแนวทางนี้ ความชั่วร้ายของธรรมชาติทางสังคมและการเมืองที่ทำร้ายโลก โดยเฉพาะที่ถูกกระตุ้นโดย*ความรุนแรงที่เกิดขึ้น* จะต้องถูกประณามอย่างจริงจัง ข้าพเจ้าคิดถึง ทวีปแอฟริกาอันเป็นที่รักในทันที ในดินแดนแห่งนี้ความขัดแย้งที่ทำลายชีวิตเหยื่อไปแล้วเรือนล้าน ยังคงดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่อง หรือ*สถานการณ์ที่อันตรายของปาเลสไตน์* อันเป็นดินแดนของ พระเยซูเจ้า ซึ่งเป็นดินแดนที่ความเข้าใจกันและกันถูกทำลาย โดยความขัดแย้งที่เกิดจากความ รุนแรงและการแก้แค้นด้วยกำลังเป็นรายวัน ยังคงไม่สามารถได้รับการเยียวยารักษาด้วยความ ยุติธรรมและสังฆกรรม และยังมีปรากฏการณ์ที่กระทบกระเทือนเกี่ยวกับความรุนแรงจากการก่อ การร้าย ซึ่งดูเหมือนว่าจะนำโลกไปสู่อนาคตแห่งความหวาดกลัวและความสับสน ในที่สุดเราจะ อดใจไม่คิดถึง*โคกนาฏกรรมในอิรัก* ซึ่งก่อให้เกิดสถานการณ์น่าเศร้าสลด เพราะความไม่แน่นอน และไม่มั่นคงของทุกคนด้วยความเสียใจอย่างลึกซึ้งได้อย่างไร

เพื่อให้บรรลุถึงความดีแห่งสันติภาพ จะต้องมีการยอมรับอย่างชัดเจนและด้วยความสำนึก ว่าความรุนแรงเป็นความชั่วร้ายที่ไม่อาจยอมรับได้ และที่ไม่มีวันแก้ปัญหาคือ "ความรุนแรงเป็น ความหลอกลวง เพราะความรุนแรงขัดแย้งกับสังฆกรรมในความเชื่อของเรา และสังฆกรรมของ ความเป็นมนุษย์ชาติของเรา ความรุนแรงทำลายสิ่งที่ตัวเองอ้างว่าต้องการปกป้อง นั่นคือ ศักดิ์ศรี ชีวิต เสรีภาพของมนุษย์" [4] สิ่งที่สำคัญ คือความมุ่งมั่นที่จะ**อบรมบ่มเพาะจิตสำนึก** และให้การศึกษารุ่นใหม่ ให้รู้จักความดีโดยการยึด*คุณค่าความเป็นมนุษย์นิยมอย่างสมบูรณ์ และสมานฉันท์* ซึ่งพระศาสนจักรประกาศและส่งเสริม นี่คือพื้นฐานของระเบียบทางสังคม เศรษฐกิจและการเมืองที่มีการเคารพศักดิ์ศรี เสรีภาพและสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์แต่ละคน

ความดีของสันติภาพและความดีของส่วนรวม

5. การส่งเสริมสันติภาพโดยให้ความดีพิชิตความชั่ว จะต้องมีการไตร่ตรองเรื่อง*ความดี ของส่วนรวม*อย่างรอบคอบ [5] รวมทั้งผลกระทบทางสังคมและการเมือง เมื่อใดที่ความดีของ ส่วนรวมได้รับการส่งเสริมในทุกระดับ เมื่อนั้นสันติภาพก็จะได้รับการส่งเสริมด้วย มนุษย์แต่ละคน จะบรรลุถึงความสมบูรณ์ครบครันได้อย่างไร หากไม่คำนึงถึงธรรมชาติทางสังคมของตน

กล่าวคือการดำรงอยู่ "กับ" และ "เพื่อ" ผู้อื่น ในความดีของส่วนรวมสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับมนุษย์ อย่างแนบแน่น ความดีของส่วนรวมยังสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทุกๆ อย่างตาม ธรรมชาติทางสังคมของมนุษย์ ได้แก่ ครอบครัว กลุ่ม สมาคม เมือง ภูมิภาค รัฐ ประชาคมของ ประชาชาติและประเทศ มนุษย์แต่ละคนได้รับเรียกให้ทำงานเพื่อความดีของส่วนรวมในทางใดทาง หนึ่ง และแสวงหาความดีของผู้อื่นอย่างต่อเนื่อง โดยถือเสมือนว่าความดีนั้นเป็นของตน ความ รับผิดชอบนี้เป็นความรับผิดชอบโดยเฉพาะของผู้มีอำนาจทางการเมืองในทุกๆ ระดับ เนื่องจากเขา เหล่านั้น ได้รับเรียกให้สร้างสรรค์เงื่อนไขต่างๆ ทางสังคมที่ส่งเสริมและสนับสนุนมนุษย์ให้มีการ พัฒนาตนเองอย่างครบครัน [6]

ดังนั้น ความดีส่วนรวมจึงเรียกร้องให้เคารพและส่งเสริมความเป็นคนและสิทธิขั้นพื้นฐาน ของเขาอย่างครบครัน รวมทั้งการเคารพและการส่งเสริมสิทธิของชาติทั้งหลายในระดับสากลด้วย ในเรื่องนี้สังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 2 ตั้งข้อสังเกตว่า "การพึ่งพาอาศัยระหว่างกันที่แนบแน่นมาก ยิ่งขึ้นและที่ค่อยๆ ขยายวงกว้างไปทั่วโลกนั้น กำลังนำไปสู่ความดีของส่วนรวมในระดับสากลมาก ยิ่งขึ้นด้วย...ซึ่งครอบคลุมไปถึงสิทธิและหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับมนุษยชาติทั้งหมด กลุ่มทางสังคมแต่ ละกลุ่มจะต้องคำนึงถึงความจำเป็น และความใฝ่ฝันที่ชอบธรรมของกลุ่มอื่นๆ และความดีของ ส่วนรวมของครอบครัวมนุษยชาติทั้งหมดด้วย" [7] ความดีของมนุษยชาติทั้งหมด รวมถึงชนรุ่น ต่อๆ ไปด้วยนั้น เรียกร้องให้มีการร่วมมือกันระหว่างประเทศอย่างแท้จริง ซึ่งแต่ละประเทศ จะต้องมีส่วนร่วมในการให้ด้วย [8]

อย่างไรก็ตาม แนวคิดบางสำนักเกี่ยวกับมนุษยชาติมีแนวโน้มที่จะนำเสนอความดีของ ส่วนรวมเพียงแต่*ความเป็นอยู่ทางสังคมและเศรษฐกิจที่ดีเท่านั้น* โดยไม่คำนึงถึงเป้าหมายเหนือ ธรรมชาติ ซึ่งทำให้ความหมายที่ลึกซึ้งของความดีส่วนรวมขาดหายไป อันที่จริง*ความดีส่วนรวมมี มิติเหนือธรรมชาติ* เพราะพระเจ้าคือเป้าหมายสุดท้ายของสิ่งสร้างของพระองค์ [9] คริสตชนรู้ว่า พระเยซูเจ้าทรงประทานความสว่างให้เราเห็นว่าจะบรรลุถึงความดีส่วนรวมที่แท้จริงของ มนุษยชาติได้อย่างไร มนุษยชาติกำลังเดินทางสู่พระคริสตเจ้า และประวัติศาสตร์ของการเดินทาง จะสมบูรณ์ในพระองค์ เพราะพระคริสตเจ้า โดยพระคริสตเจ้าและเพื่อพระคริสตเจ้า ความเป็น จริงทุกประการของมนุษย์ก็จะสามารถบรรลุผลอย่างสมบูรณ์ได้ในพระเจ้า

ความดีของสันติภาพและการใช้ทรัพยากรของโลก

6. เนื่องจากความดีของสันติภาพเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับการพัฒนาของประชาชาติทั้ง มวล จึงจำเป็นจะต้องคำนึงถึง*ข้อเรียกร้องทางจริยธรรมในการใช้ทรัพยากรของโลก* อยู่เสมอ

สังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 2 กล่าวถึงเรื่องนี้อย่างเหมาะสมว่า "พระเจ้าทรงสร้างโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในโลกเพื่อให้มนุษย์และประชาชาติทุกคนได้ใช้กันอย่างทั่วถึง เพื่อว่าสิ่งสร้างทุกสิ่งจะมีไว้ให้ทุกคนอย่างเสมอภาคกัน โดยมีความยุติธรรมเป็นแนวทางและมีเมตตาธรรมร่วมด้วย" [10]

ในฐานะที่เป็นสมาชิกของครอบครัวมนุษยชาติ มนุษย์แต่ละคนเป็นพลเมืองของโลกดังเช่นที่เคยเป็นมา โดยมีหน้าที่และสิทธิที่ติดตามมาด้วย เนื่องจากมนุษย์ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันโดยมีความดีส่วนรวมและมีเป้าหมายสูงสุดร่วมกัน ทันทันทันใดที่เด็กคนหนึ่งปฏิสนธิ เด็กคนนั้นก็มิสิทธิและสมควรจะได้รับการดูแลและการเอาใจใส่ และเราแต่ละคนมีหน้าที่ที่จะต้องให้การดูแลเด็ก การประณามลัทธิเหยียดผิว การคุ้มครองผู้เยาว์ การให้ความช่วยเหลือผู้พลัดถิ่นและผู้ลี้ภัย และการระดมพลังเพื่อความสามัคคีระหว่างประเทศ สำหรับผู้ที่มีความจำเป็น คือการนำหลักการของการเป็นพลเมืองโลกมาใช้อย่างสม่ำเสมอ

7. ปัจจุบัน เราจะต้องถือว่าความดีของสันติภาพสัมพันธภาพอย่างใกล้ชิดกับ *ทรัพยากรใหม่* ที่เกิดจากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เช่นเดียวกันการนำหลักการสากลของทรัพยากรของโลกมาใช้ จะต้องเป็นไปเพื่อตอบสนองต่อความจำเป็นขั้นพื้นฐานของมนุษยชาติ การริเริ่มกิจกรรมระหว่างประเทศที่เหมาะสมถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติหลักการที่ว่าทรัพยากรมีไว้เพื่อให้มนุษยชาติทั้งหมดอย่างเป็นรูปธรรม โดยมีการให้หลักประกันแก่มนุษยทุกคน ทั้งแต่ละบุคคลและแต่ละประเทศ และมีเงื่อนไขพื้นฐานในการแบ่งปันประโยชน์จากการพัฒนาด้วย การนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการขจัดอุปสรรคและการผูกขาดที่แบ่งแยกประชาชาติจำนวนมากให้เหลื่อมล้ำกัน [11]

คุณความดีของสันติภาพจะได้รับหลักประกันดียิ่งขึ้น หากประชาคมระหว่างประเทศมีความรับผิดชอบมากยิ่งขึ้นต่อสิ่งที่เราเรียกว่า *ทรัพยากรสาธารณะ* ซึ่งหมายถึงทรัพยากรที่พลเมืองทุกคนสามารถใช้ประโยชน์ โดยไม่จำเป็นจะต้องตั้งใจเลือกหรือมีส่วนร่วมสร้างสรรค์ทรัพยากรนั้นโดยทางใดทางหนึ่ง ตัวอย่างเช่น ในระดับประเทศนั้นมีทรัพยากรต่างๆ เช่น ระบบกระบวนการยุติธรรม ระบบป้องกันตนเอง และโครงข่ายทางหลวงและทางรถไฟ ในโลกของเราปรากฏการณ์ของกระบวนการโลกาภิวัตน์ที่แผ่กว้างมากยิ่งขึ้น หมายความว่าทรัพยากรสาธารณะจำนวนมากกำลังกลายเป็นทรัพยากรส่วนรวมของโลก และด้วยเหตุนี้ *ประโยชน์ส่วนรวม* ก็จะเพิ่มมากยิ่งขึ้นด้วย เราจำเป็นจะต้องคิดถึงการต่อสู้ความยากจน การส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคง ความห่วงใยต่อการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศ และการควบคุมโรค ประชาคมระหว่างประเทศจำเป็นต้องตอบสนองต่อความสนใจเหล่านี้ ด้วยเครือข่ายข้อตกลงด้านกฎหมายที่มุ่ง

จัดระบบการใช้ทรัพยากรส่วนรวม และได้รับแรงบันดาลใจจากหลักการสากลว่าด้วยความยุติธรรมและสมานฉันท์

8. หลักการว่าด้วยทรัพยากร เพื่อประโยชน์ร่วมกันยังสามารถนำไปสู่แนวทางที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในการทำหายความยากจน โดยเฉพาะเมื่อเราคำนึ่งถึงความยากจนขั้นแค้นซึ่งเป็นสภาพการดำรงชีวิตของประชากรเรือนล้าน ในช่วงเริ่มต้นของสหัสวรรษใหม่นี้ประชาคมระหว่างประเทศได้กำหนดวาระเร่งด่วนที่จะลดจำนวนประชากรที่ยากจนเหล่านี้ลงครึ่งหนึ่งภายในปี 2015 พระศาสนจักรสนับสนุนและให้กำลังใจความมุ่งมั่นนี้ และเชื่อเชิญทุกคนที่เชื่อในพระคริสตเจ้าได้แสดงออกอย่างเป็นรูปธรรมและในทุกภาคส่วนถึงการเลื้อกรักคนยากจน [12]

โศกนาฏกรรมของความยากจนยังคงเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับประเด็นหนี้สินต่างประเทศของประเทศไทย แม้ว่าจะมีความก้าวหน้าที่ชัดเจนในเรื่องนี้ก็ตาม แต่ปัญหาก็ยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างเพียงพอ เมื่อสิบห้าปีก่อน ข้าพเจ้าเรียกร้องให้มีการใส่ใจต่อข้อเท็จจริงที่ว่าหนี้สินต่างประเทศของประเทศไทย "สัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับปัญหาอื่นๆ เช่น การลงทุนจากต่างประเทศ การปฏิบัติหน้าที่อย่างเหมาะสมขององค์กรระหว่างประเทศที่สำคัญๆ กับราคาวัตถุดิบและอื่นๆ" [13] การดำเนินการในช่วงที่ผ่านมาเพื่อลดหนี้ ซึ่งมุ่งตอบสนองต่อความจำเป็นของผู้ยากไร้ มีส่วนปรับปรุงคุณภาพของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างแน่นอน กระนั้นก็ดี เนื่องจากมีปัจจัยเกี่ยวข้องหลายประการ ความเจริญเติบโตดังกล่าวนี้ยังมีปริมาณไม่เพียงพอ โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายของสหัสวรรษ ประเทศไทยยังคงติดกับอยู่ในวัฏจักรชั่วร้าย เช่น มีรายได้ต่ำ การออมที่เติบโตอย่างจำกัด ดังนั้นการลงทุนต่ำ และการใช้เงินออมอย่างไม่มีประสิทธิภาพ จึงไม่เชื่อในการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

9. สมเด็จพระสันตะปาปาปอล ที่ 6 ได้ทรงกล่าวไว้ และข้าพเจ้าเองยังคงยืนยันว่าวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่แท้จริงเพียงวิธีการเดียวในการช่วยประเทศให้จัดการกับปัญหาความยากจน คือการจัดหาทรัพยากรที่จำเป็นโดยการให้เงินช่วยเหลือระหว่างประเทศ ทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน การช่วยเหลือต้องมีเพียงเงื่อนไขที่สมเหตุสมผลตามกรอบความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างประเทศ ที่ดำเนินการอย่างยุติธรรม [14] สิ่งที่เป็นเร่งด่วน คือการระดมพลังทางศีลธรรมและเศรษฐกิจ ซึ่งเคารพต่อข้อตกลงที่ได้มีการกระทำกันเพื่อประโยชน์ต่อประเทศไทย และในเวลาเดียวกันก็มีความพร้อมที่จะทบทวนข้อตกลงดังกล่าวซึ่งพิสูจน์ได้ว่าเป็นภาระหนักเกินไปสำหรับบางประเทศ ในเรื่องนี้ควรให้ความสนใจต่อความช่วยเหลือส่วนรวมเพื่อการพัฒนา และมีการแสวงหารูปแบบใหม่ในการให้เงินทุนช่วยเหลือเพื่อการพัฒนา ไม่ว่าจะต้องพบ

กับความยากลำบากมากเพียงใดก็ตาม [15] รัฐบาลของบางประเทศได้เริ่มศึกษากลไกที่น่าจะเหมาะสมเพื่อการนี้อย่างระมัดระวัง การริเริ่มที่สำคัญๆ เหล่านี้ จะต้องดำเนินไปด้วยจิตตารมณ์ของการแบ่งปันอย่างแท้จริง โดยการเคารพต่อหลักการการเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน การบริหารจัดการทรัพยากรทางการเงินที่มุ่งเพื่อการพัฒนาประเทศยากจนจะต้องยึดหลักการการบริหารจัดการที่ชอบธรรมอย่างรอบคอบทั้งในส่วนของประเทศผู้บริจาคและผู้รับ พระศาสนจักรสนับสนุนและมีส่วนร่วมในความพยายามเหล่านี้ คงเป็นการเพียงพอที่จะเอ่ยถึงการมีส่วนร่วมอย่างสำคัญขององค์กรคาทอลิกจำนวนมากมายังอุทิสตนเพื่อให้การช่วยเหลือและการพัฒนา

10. ในช่วงท้ายของการเฉลิมฉลองปีปีติมหากาญ 2000 ในสารที่ชื่อ *Novo Millennio Ineunte* ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องมีการสร้างสรรค์ใหม่ด้านเมตตาธรรม [16] เพื่อเผยแพร่วรรสารแห่งความหวังในโลก ความจำเป็นนี้ปรากฏอย่างชัดเจนเมื่อเราพิจารณาถึงปัญหาที่ยากมากมายที่ขวางทางพัฒนาในทวีปแอฟริกา อันได้แก่ การสู้รบที่เกิดขึ้นหลายครั้ง โรคติดต่อที่แพร่กระจายได้รวดเร็วและรุนแรงยิ่งขึ้น เพราะความยากจนข้นแค้นและความไม่มั่นคงทางการเมืองที่นำไปสู่ความไม่มั่นคงในวงกว้าง สถานการณ์น่าเศร้าสลดเหล่านี้ที่เรียกร้องให้มีแนวทางใหม่อย่างแท้จริง สำหรับแอฟริกา กล่าวคือจำเป็นต้องสร้างสรรค์รูปแบบใหม่ของความสัมพันธ์ ทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคี โดยความมุ่งมั่นในการลงมือของทุกฝ่ายมากยิ่งขึ้น และด้วยความเชื่อมั่นเต็มเปี่ยมที่ว่า ความเป็นอยู่ที่ดีของประชากรชาวแอฟริกาเป็นเงื่อนไขที่ขาดไม่ได้สำหรับการบรรลุถึงความดีของส่วนรวมในระดับสากล

ขอให้ประชากรแห่งทวีปแอฟริกาเป็นผู้สร้างสรรค์อนาคตของตนเอง ตลอดจนพัฒนาวัฒนธรรม การเมือง สังคมและเศรษฐกิจของตน ขอให้แอฟริกาหยุดที่จะเป็นเพียงแค่ผู้รับความช่วยเหลือเท่านั้น และเปลี่ยนเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในการแบ่งปันอย่างเชื่อมั่นและเกิดประโยชน์ เพื่อบรรลุเป้าหมายนี้ จำเป็นต้องมีวัฒนธรรมทางการเมืองแบบใหม่ โดยเฉพาะในด้านความร่วมมือระหว่างประเทศ ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า ความล้มเหลวในการเคารพสัญญาความช่วยเหลือส่วนรวมเพื่อการพัฒนา ปัญหาหนี้สินต่างประเทศที่หนักหน่วงซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไขของประเทศในแอฟริกา และความล้มเหลวในการพิจารณาความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างประเทศเป็นพิเศษแก่ประเทศเหล่านี้ เป็นอุปสรรคใหญ่หลวงต่อสันติภาพ และจะต้องได้รับการพิจารณาและแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพื่อบรรลุถึงการสร้างสรรค์สันติภาพในโลกซึ่งนับวันจะยิ่งมีความสำคัญมากขึ้นในปัจจุบัน จะต้องยอมรับการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันระหว่างประเทศ มั่งคั่งและประเทศยากจน ดังนั้นจะต้องเลือกระหว่าง "การพัฒนาที่ทุกส่วนของโลกได้รับ

ประโยชน์ร่วมกันหรือการเข้าสู่สภาวะถดถอยแม้แต่ในภูมิภาคที่มีความเจริญก้าวหน้าอย่าง
สม่ำเสมอ" [17]

ความเป็นสากลของความชั่ว

11. เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์น่าเศร้าสลดมากมายในโลก คริสตชนต่างยอมรับด้วย
ความถ่อมตนว่า พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถช่วยปัจเจกบุคคลและบรรดาประชาชาติให้พิชิต
ความชั่วร้ายและบรรลู่ถึงความดีได้ โดยอาศัยความตายและการกลับคืนพระชนมชีพ พระคริสต-
เจ้าได้ทรงไถ่เราและทรงซื้อเรามาด้วย "ราคา" (1 คร 6:20; 7:23) เพื่อให้เราทุกคนได้รับความ
รอด ด้วยความช่วยเหลือจากพระองค์ *มนุษย์ทุกคนสามารถเอาชนะความชั่วร้ายด้วยความดีได้*

ด้วยความเชื่อมั่นว่าความชั่วจะไม่สามารถดำรงอยู่ได้ คริสตชนจึงหล่อเลี้ยงความหวังอันไม่
สูญสลาย ซึ่งบำรุงรักษาความพยายามในการส่งเสริมความยุติธรรมและสันติให้ยั่งยืน ถึงแม้จะมี
บาปทั้งส่วนตัวและส่วนของสังคมที่ปรากฏในกิจกรรมทั้งหลายของมนุษย์ แต่ความหวังก็ยังคงช่วย
กระตุ้นความมุ่งมั่นต่อความยุติธรรมและสันติอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งความเชื่อมั่นแน่วแน่นว่าการ
สร้างโลกที่ดีกว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

แม้ว่า "ความไม่เสมอภาคที่ยากจะเข้าใจ" (2 ธส 2:7) ยังคงดำรงอยู่ในโลกก็ตาม เราต้องไม่
ลืมว่ามนุษยชาติที่ได้รับการไถ่แล้ว จึงมีความสามารถที่จะต่อต้านความไม่เสมอภาค ผู้ที่มีความ
เชื่อแต่ละคนที่ถูกสร้างมาตามพระฉายาของพระเจ้า และได้รับการไถ่โดยพระคริสต์ "ผู้ทรงเข้า
ร่วมสนิทเป็นหนึ่งเดียวกันกับมนุษย์แต่ละคน" [18] สามารถร่วมมือกันเพื่อชัยชนะของความดี
งานของ "พระจิตแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแผ่นดิน" (เทียบ ปชญ 1:7) คริสตชน
โดยเฉพาะฆราวาส "ไม่ควรปกปิดความหวังไว้ในส่วนลึกของหัวใจของตน หากแต่ควรแสดง
ความหวังออกมาภายนอกในการดำเนินชีวิตฝ่ายโลก โดยการกลับใจอย่างต่อเนื่องและการต่อสู้
กับ 'ผู้ปกครองในโลกแห่งความมืด ต่อสู้กับพลังจิตแห่งความชั่วร้าย' (อฟ 6:12)" [19]

12. ไม่มีชายและหญิงผู้มีน้ำใจดีคนใด สามารถทอดทิ้งการต่อสู้เพื่อพิชิตความชั่วร้ายด้วย
ความดี การต่อสู้นี้จะดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพก็ด้วยอาวุธแห่งความรักเท่านั้น *เมื่อความดี
เอาชนะความชั่วร้าย ความรักจะดำรงอยู่ และที่ใดที่มีความรัก ที่นั่นก็มีสันติภาพ* นี่คือการคำสอนของ
พระวรสาร ซึ่งย้ำโดยสังคายนาว่าติกันครั้งที่สองว่า "กฎพื้นฐานของความสมบูรณ์พร้อมของ
มนุษย์ ซึ่งเป็นกฎในการเปลี่ยนแปลงโลกให้ดีขึ้น คือบัญญัติใหม่แห่งความรัก" [20]

คำสอนนี้ใช้ได้กับสภาพทางสังคมและการเมืองด้วย ในเรื่องนี้สมเด็จพระสันตะปาปาเลโอที่ 13 ได้ทรงเขียนไว้ว่า ผู้ที่ได้รับหน้าที่รักษาสันติภาพระหว่างประชาชาติ ควรส่งเสริม "เมตตาธรรมซึ่งเป็นรากฐานแห่งคุณธรรมทั้งหลาย" ให้เกิดในตนเองและกระตุ้นผู้อื่นให้มีคุณธรรมนี้ด้วย" [21] คริสตชนจะต้องเป็นประจักษ์พยานด้วยความเชื่อมั่นต่อลัทธิธรรมนี้ คริสตชนจะต้องแสดงในการดำเนินชีวิตว่าความรักเป็นพลังเพียงประการเดียว ที่สามารถนำมนุษย์แต่ละคนและสังคมมนุษย์ไปสู่ความสมบูรณ์พร้อมได้ เป็นพลังเพียงประการเดียวที่สามารถชี้แนะประวัติศาสตร์ไปสู่หนทางแห่งความดีและสันติภาพ

ในช่วงเวลาของปีนี้ซึ่งอุทิศให้กับ *ศีลมหาสนิท* ขอให้บุตรและธิดาของพระศาสนจักรได้พบกับธารน้ำพุแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันใน *ศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งความรัก* นั่นคือความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับพระเยซูเจ้าพระผู้ไถ่และในพระองค์ เราก็คจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับมนุษยชาติทั้งหมด โดยอาศัยการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพของพระคริสตเจ้า ที่ทรงประทานเป็น *ศีลศักดิ์สิทธิ์* ในการเฉลิมฉลองพิธีบูชาขอบพระคุณทุกครั้งนั้น ทำให้เราได้รับความรอดจากความชั่วร้าย และสามารถที่จะประกอบความดีได้โดยอาศัยชีวิตใหม่ที่พระคริสตเจ้าได้ทรงมอบให้ ทำให้เราสามารถยอมรับกันและกันในฐานะพี่น้อง แม้ว่าเราจะมี ความแตกต่างทางด้านภาษา สัญชาติและวัฒนธรรมก็ตามกล่าวโดยสรุป การแบ่งปันขนมปังก้อนเดียวกันและเหล้าองุ่นถ้วยเดียวกัน ทำให้เราประจักษ์ว่าเราเป็น "ครอบครัวของพระเจ้า" และร่วมมือกันสร้างสรรค์โลกที่อยู่บนพื้นฐานของคุณธรรมแห่งความยุติธรรมเสรีภาพและสันติภาพ

จากวาติกัน 8 ธันวาคม 2004

พระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2

-
- [1] ในเรื่องนี้ นักบุญออกัสติน ตั้งข้อสังเกตว่า "ความรักสองประการ สร้างเมืองสองแห่ง ความรักตนเอง ซึ่งเท่ากับละทิ้งพระเจ้า ก่อให้เกิดเมืองทางโลก ส่วนความรักในพระเจ้า ซึ่งดำเนินไปด้วยการละทิ้งตนเอง ก่อให้เกิดเมืองสวรรค์" (*De Civitate Dei*, XIV:28)
 - [2] เทียบ *คำปราศรัยต่อสมัชชาใหญ่ของสหประชาชาติในโอกาสเฉลิมฉลองวาระครบห้าสิบปี* (5 ตุลาคม 1995), 3: *Insegnamenti* XVIII/2 (1995), 732
 - [3] *คำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก*, ข้อ 1958
 - [4] สมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 *บทเทศน์ที่ Drogheda*, ไอร์แลนด์ (29 กันยายน 1979), 9: *AAS* 71 (1979), 1081

-
- [5] มีความเข้าใจอย่างกว้างขวางว่า *ความดีส่วนรวม* คือ "เงื่อนไขรวมในชีวิตทางสังคมที่ช่วยให้กลุ่มทางสังคมและมนุษย์แต่ละคน สามารถบรรลุถึงความสมบูรณ์พร้อมของตนมากและง่ายยิ่งขึ้น" สังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 2, พระธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักรในโลกสมัยนี้, ข้อ 26
- [6] เทียบ สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ที่ 23, *สมณสาสน์มารดาและผู้สั่งสอน: AAS 53* (1961), 417
- [7] พระธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักรในโลกสมัยนี้, ข้อ 26
- [8] เทียบ สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ที่ 23, *สมณสาสน์มารดาและผู้สั่งสอน: AAS 53* (1961), 421
- [9] เทียบ สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2, *สมณสาสน์ การเฉลิมฉลองปีที่หนึ่งร้อย*, ข้อ 41: *AAS 83* (1991), 844
- [10] พระธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักรในโลกสมัยนี้, ข้อ 69
- [11] เทียบ สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2, *สมณสาสน์การเฉลิมฉลองปีที่หนึ่งร้อย*, ข้อ 35: *AAS 83* (1991), 837
- [12] เทียบ สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2, *สมณสาสน์ความหวังในเรื่องสังคม*, ข้อ 42: *AAS 80* (1988), 572
- [13] *คำปราศรัยต่อผู้เข้าสัมมนาสัปดาห์ศึกษาของ Pontifical Academy of Sciences* (27 ตุลาคม 1989), 6: *Insegnamenti XII/2* (1989), 1050
- [14] เทียบ สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 6, *สมณสาสน์การพัฒนาประชาชาติ*, ข้อ 56-61: *AAS 59* (1967), 285-287; สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2, *สมณสาสน์ความหวังในเรื่องสังคม*, ข้อ 33-34: *AAS 80* (1988), 557-560
- [15] เทียบ สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2, *สารถึงประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนและสันติแห่งวาติกัน* ใน *L'Osservatore Romano*, 10 กรกฎาคม 2004, p.5
- [16] เทียบ ข้อ 50: *AAS 93* (2001), 303
- [17] เทียบ สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2, *สมณสาสน์ความหวังในเรื่องสังคม*, ข้อ 17: *AAS 80* (1988) 532
- [18] สังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 2, พระธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักรในโลกสมัยนี้, ข้อ 22
- [19] สังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 2, พระธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักร, ข้อ 35
- [20] พระธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักรในโลกสมัยนี้, ข้อ 38
- [21] เทียบ สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 6, *สมณสาสน์สิ่งใหม่: Acta Leonis XIII* 11 (1892), 143; เทียบ สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 15, *สมณสาสน์ Pacem Dei: AAS 12* (1920), 215